

TĀŠĀ Ā•TE SE NA STĀ•Ā~Ā•?

ĀšterĀ½, 10 Ānor 2009

ObĀ•as si Ā™íkám, kdyĀ¾ mluvím s vyĀ•erpanými lidmi, co mají seniory ve své rodinné péĀ•i, kam se nám podĀ›l rozum a lidskost? Povím vám pĀ™íbĀ›h. Mám kamarádku, je to rozumná, pracovitá, šikovná holka a má i manĀ¾ela podobných kvalit, pĀ™íjmy mají spíše trochu podprĀ™mĀ›rné. PĀ™ed 8 lety se i v jejich rodinĀ› muselo zaĀ•ít uvaĀ¾ov jak dopĀ™át stárnoucím rodiĀ•Ā~m dĀ™stojné doĀ¾ítí na tomto svĀ›tĀ›.

Oni sami Ā¾ili v domku se starou tetou, od které domek koupili s tím, Ā¾e se o ni ve stĀ™í postarají. A v prĀ™bĀ›hu let pĀ™istavĀ›li Ā•ást domu pro kamarádĀ•iny rodiĀ•e, jedna jejich vdaná dcera si udĀ›lala byt v podkroví stejného domku a jiĀ¾ ovdovĀ›lou tchýni si pĀ™istĀ›hovali do stejné vsi, pár chalup vedle. A starali se, jak to jen šlo, v urĀ•itých obdobích na nich byla dokonce péĀ•e o Ā•tyĀ™i seniory. Tedy záleĀ¾itost nesmírnĀ› nároĀ•ná a to nejenom po pracovní a organizaĀ•ní stránce (mne kolikrát napadlo, Ā¾e to by byl námĀ›t na Ā•asosbĀ›rný snímek paní TĀ™eštíkové). Kamarádka prot pĀ™ed šesti lety musela pĀ™estat chodit do své práce, protoĀ¾ zdravotní situace seniorĀ™ to jiĀ¾ neumoĀ¾Āovala, vlastnĀ› „zaloĀ¾ila" takový vlastní mini domov dĀ™chodcĀ™. KdyĀ¾ ti se stali nemohoucími, tak si zaĀ¾ádali o nĀ›jaký t pĀ™íspĀ›vek. ProtoĀ¾ skuteĀ•nĀ› to byl nepĀ™edstavitelný zápĀ™ah. Byli a jsou zvyklí i na rĀ™né extrémy, tĀ™eba, kdyĀ¾ doktor poĀ¾adoval osobnĀ› spatĀ™it dĀ›deĀ•ka, zcela leĀ¾ícího a dezorientovaného s Alzheimerem, tak tedy jeli 30 km ve dv autech, aby do ordinace statného ale nemohoucího dĀ›deĀ•ka ve 3 chlapcích vynesli.... Dneska zbyla jiĀ¾ jen 86 letá maminka kamarádky. Paní, která vychovala Ā•tyĀ™i dĀ›ti, celý Ā¾ivot dĀ™ela v Ā¾ivoĀ•išné výrobĀ›, pĀ™eĀ¾ila i tot nikdy si nestĀ›Ā¾ovala, mĀ›la Ā¾ivot ráda a donedávna s ní byla i obĀ•as velká legrace. A to i pĀ™esto, Ā¾e asi pĀ™ed pĀ™l prodĀ›lala tĀ™etí mrtviĀ•ku. Ale si pĀ™edstavte, Ā¾e jim pĀ™išlo 30. 12. 08 úĀ™ední oznámení, "Ā¾e babiĀ•ka je s samostatného Ā¾ivota a s úĀ•inností od 1.1.09 naprosto nepotĀ™ebuje péĀ•i druhého Ā•lovĀ›ka, tudíĀ¾ Ā¾e jí odebírají všechny pĀ™íspĀ›vky, kromĀ› dĀ™chodu." S dokumentací se mohli seznámit ve lhĀ™tĀ› 5 dnĀ™, leĀ• tam se, kdyĀ¾ dostavili pochopitelnĀ› bez babiĀ•ky, dozvĀ›dĀ›li, Ā¾e nejsou vĀ™bec úĀ•astníky Ā™ízení a navrch jim byla dĀ™raznĀ› poskytnu „odborná rada", aby se rozhodnĀ› neodvolávali, Ā¾e je to zbyteĀ•né a neprĀ™stĀ™elné a navíc se v tom pĀ™ípadĀ› dostanou do patové situace, protoĀ¾e Ā™ízení trvá i rok a do té doby nemohou poĀ¾ádat o nové pĀ™ezkoumání stavu. Kamarádka proto zašla na úĀ™ad práce, kam se pĀ™ihlásila, aby jí bylo placeno aspoĀ™ zdravotní a sociální pojištĀ™ní (za 1. 1. bude mít ale zĀ™ejmĀ› dluh), protoĀ¾e maminku samotnou nemĀ™Ā¾e a ani nechce vĀ™bec nechat jsme zprávu ošetĀ™ující lékaĀ™ky, ta byla perfektní, nebyl vĀ™bec Ā¾ádný dĀ™vod k tomuto kroku. Všichni domáci zúĀ•astnĀ›ní si proto pĀ™ípadali jako nejvĀ›tší asociálové a vyĀ¾írky státu. Ā¾ádné „metály za zásluhy" rozhodnĀ› nikdy neĀ•ekali, ale toto? ToĀ¾ jsme je vyburcovali a syn jim napsal odvolání, vysvĀ›tlil pĀ™ípadr další kroky, napsal plnou moc pro zastupování babiĀ•ky ve vĀ›cech úĀ™edních, kterou jim ale odmítli na úĀ™adĀ› pĀ™íjmout; aĀ¾ po synovĀ› telefonátu ji tam „milostivĀ› smĀ›li" znovu dovězt a teĀ• Ā•ekáme. JenomĀ¾e - babiĀ•ka z všeho byla od zaĀ•átku psychicky velmi špatná, vĀ™bec se nám nelíbila...aĀ¾ jednou volala kamarádka, Ā¾e babiĀ•ka se mnou chce mluvit. Byl to rozhovor, na který nikdy nezapomenu a aĀ•koliv jsem se nikdy nedopustila fyzického násilí a i se slovním mám velké zábrany, po jeho skonĀ•ení bych celému mĀ›stskému úĀ™adu i slavnému reviznímu lékaĀ™i, i tĀ™m vyšším „hlavám pomazaným" s gusem šlápla do ksichtĀ™. BabiĀ•k mi potichu oznámila, Ā¾e uĀ¾ Ā¾it nechce, Ā¾e se hroznĀ› stydí, Ā¾e tak je neschopná, Ā¾e uvádí své bliĀ¾ní do existenĀ• problémĀ™, nervákĀ™, ale Ā¾e jim to nechce Ā™íkat, protoĀ¾e by ji pĀ™emlouvali, Ā¾e oni to všechno vydrĀ¾í bez pr A jak Ā™ekla, tak se stalo; do pár dní mĀ›la infarkt a do nemocnice... JeštĀ› ji pak vrátili z nemocnice na jeden den domĀ™, aby ji tam druhý den museli pĀ™íjmout zpĀ›t (s tĀ›Ā¾kým zápallem plic). Tak teĀ• jen všichni Ā•ekáme, jak dlou její tĀ›lo vydrĀ¾í. Dávno vím, Ā¾e Ā¾ivot nebývá fér a Ā¾e 86 je poĀ¾ehnaný vĀ›k - a nedĀ›lám generalizace z jednoho p rozhodnĀ› protestuji proti tomu, aby Ā•lovĀ›k musel být odejit takhle nezaslouĀ¾enĀ› zlomený... A v podporované domáci péĀ• navíc... Eva